

හැටිට කට්ටේ කතාව
"මේක කොහෙන් ද මෙතෙක්ට ආවේ ?" කාර්
එකට ගොඩවෙන ගමන් පින්සල
පන්තිදැනෙන් ඇතුළේ කාර් එක ඇතුළේ
වැටිලි තිබුණු හැටිට කට්ට දැකලයි.

"සරදම්, ඇතුම්පද,
උපමා, උපදේශ පොත්"
ඩැන්ඩිගො
පුස්තකාලයෙහි
ගත්තේ. අම්මාගේ
හැට්ටිය ගැන කියන-
කොට උන්දුගෙන් බිජු
කිරි සිහිවුණා. පන් විජු
එකකින් ඇහැට උනපු
කඳුල පින ගත්ත.
"ඒලියමය දෙතුන්

"මං කොහොමද දන්නේ ?" පන් අහක
බලාගෙනම කාර් එක ස්ටාර්ට් කළා.
"මේ හැට්ට කට්ට දැක්කම මට මරු
කතාවක් මතක් වුණා." පින් හැට්ට කට්ට
ගන්න ගමන් කිව්වා.
"මොකක් ද ඒ ? කිව්වානං
බලන්න...."

හැට්ට කට්ටේ

කතාව

අපේ අම්මට දවසක්
හදිසියෙම වැදගත් නෑ
ගමනක් යන්න ඕන වුණා.
නොද ආනමාලු ඇවිරියක්
නං තියෙනවා ඇත්ත යන්ට. ඒත්
ඒක විතරක් ඇතෑ ?
"ඇයි අර හරමානිස් මාමලා
ගෙනවා විස්කෝකු පෙට්ටිය ?"
අපේ අක්කන්ට්ට ඉතින් ගමනක්
බිමකක් යනවා කිව්වම ඊට එනා
දෙයක් නෑ.
"මව් හැරෙම දැන් කඩ වන්දනා-
වේ යන්ටත් වෙලාවක් නැති එකක්
ඒකවත් ඇත්ත යා?" ඒ කාලේ
ඉතින් එක්සියර් කේට් බලන
එකක්ය. අම්මන් අනුමත කළා.
"ඒත් කෝ මිකට කඩදැති
කවරයක් ?" මට කල්පනා වුණා.
අපේ අක්කන්ට් ඒ සන්දියේ එක්-
කනු නොකරන කෙහෙල්මලක්
නෑ. රෝපි වොකලට කොල ද,
යොගට් හැදි ද, ගිස් සිගරැට්
පෙට්ටි ද, පිතාල ද, මුද්දර ද....
වෙන එකක් තියා ඒ කාලේ
විස්කෝකු පැකට් මතල තිබුණා
කවරත් එකකු කළා කොට්
පොත්වලට පිටකවර දාන්න.
ඉතින් එයා ගාව එකකු කරලා
තිබුණා අලුත් පාට බුටුන් ජේපර්
කවරයක් හතිකට නොසලා
ගන්නා. ඉතින් නෑ ගමන ගියාය
කියමුකො....."
සතුටු සාම්පියය ඉන්න අතරේ
මට පෙනෙනවා අර අපි ගෙතිවේ විස්කෝකු
පෙට්ටිය තියෙන කවරේ ඇතුළේ මොකක්දෝ
දිලිගෙනවා.
"ඒ මොකක්ද ඒ ?" පන් ශ්‍රී වේ එක්සිට එක
ගන්න ගමන් ඇතුළුවා.
"හැට්ට කට්ටක් !" කට්ටිය එනා මෙහා
වෙනකල් ඉඳලා ටීපෝ එක උඩ තිබුණු
කවරේට මං ලං වෙලා බැලින්නං තමයි මට
දෙවල් රන් වුණේ. කවරයේ පැන්සලකින්

බත් රස දන්නෝ කෙත්
කිරි රස දන්නෝ මව්
පද රස දන්නෝ ගුරු
මෙතුන නොදන්නෝ කුමට
අදහන්නෝ
අදහන්නෝ
අදහන්නෝ
උපන්නෝ

"බාගෙන් බැඳ රජ රට
පෙදෙසින්තේ" ගීතයට
ප්‍රේමකීර්ති අල්විස්
මහත්තයා යොදාගෙන
තියෙන්තේ මේ ජන කවිය.
මහක ඇතිනෙ වික්ටර්
රත්නායක මහත්තයා
තාලේ දාලා සුනිල්
එදිරිසිංහ මහත්තයා
ගායනා කරපු සින්දුව ? පද
වලට වගේම තාලයටත්
ගායනාවටත් ජන ශ්‍රී සුචුද
කවුණා සින්දුවක් ඒ .

බිම ඉර තලාලයි බිම්මල්
පිපෙන්නේ
කඳු ඉර තලාලයි කඳු රඹ
පිපෙන්නේ
දස මස පිරිලයි අම්මා
වදන්නේ
එහෙව් අම්මාට ඇයි තොට්
බිනින්නේ

ඒ මව්ට දොස් කියන
දරුවන් වෙනුවෙන් කවිය
මං ඔය මතක් කළේ.
කිත්තිර් මහත්තයාගේ
පොතේ මව් සම්බන්ධව
එකකුවෙලා තිබුණා කවි
කීපයක් විතරයි. ජන කවි
නායයිග ගණනකින්
කවි කීපයක් විතරයි ඔය. පන්
වාහනය
නොපින් කම්පෙලෙක්ස්
එකකට හරවන ගමන්
කිව්වා. පින් පාර්ක්
කරන්න තැනක් බැඳුවා.
"අපි ඔය ජන කවි ගැන
තව මොන මොනවා
හරි ලියමු තිස්කලංකට."

"ඇත්තට ම ජන කවි වල
පද, අදහස්,
විරිත් විතරක් නෙවෙයි ඒ
ගායනාත් හරිම
හැරිම බරයි. ඒවායේ
තියම රසය විදින්න
නම් ගැමි හබකින්
ගැයෙන්නන් ඕන. තියම
ගැමි කටහඩවල
වලින් ගායනා කරපු
රෝනානා බැඳ්දගේ.
ලයනල් රන්වල, බන්දුල
විජේවීර වගේ
ඇත්තන්ගේ ගායනා
මිනිස්සු
අතරට ගියේ ඒ හන්දයි"

ඉර පායා ඉර මුදුනට
එන්න එපා
සද පායා සද මුදුනට
එන්න එපා
පද්දි දියට බොර දිය
එක් වන්න එපා
අම්මා නැති අපට
බඩගිනි වෙන්න එපා

ඩැංකියොං ආර්ට්
සෙන්ටර් එක පැත්තෙන්
ඒ ඇහෙන්නේ වාසනා
මිස්ගේ සංගීත
පැන්තියේ නඩ. ඇදලා
පැදලා ඒ කරන
ගායනාවට පන්ගෙයි
පින්ගෙයි ඇස්වලට
ආයෙත් කඳුළු උනන්න
ගන්නා. එතනින් ගිය
වාහනයක ස්ටීරියෝ
සෙට් එකකින් ආව
කරව්වලය ජන ශ්‍රී
ගායනාවට බාදා කළා.
ඒත් ඒ මොහොතකට
විතරයි.

12 වන පිටුවේ

ගැන කියමින් අඩා
වැටෙන දියනියගේ
අත පසකද
දැන් වෙනස්ය. ඇය
දැන් කාලිම ගැනකිසි
කියවී යයි
කමලවිහි නාමිනේට
සිතෙයි. එදා ඇ
ළඟ තිබූ රැරැට්
අත පසක ඇ
දියව ගොස්ය.
කොණ්ඩය කෙටි
වි ඇත.
නොල් රතු වී ඇත.
කරානු කුට්ටම්
කන් වෙති වලට
උසුලාගත
නොහැක. ඇදුම්
පැදැදුම් වෙනස්
ය. දියනියගේ
කාමරයේ ඇති
ආහාපුකාර
විවිදුණා
අතගාමින්
ඇය දියනියට
සිදු වී ඇති
වින්තැඟිය
ගැන
කල්පනා
කළා ය.

සමහර දිනවලදී
තිශ්ශංඛගේ
සහ වාන්දුනිගේ
වාන්
සංග්‍රාමය
කෙළවර
වන්නේ
ඉටි බැට
හුවමාරුවකිනි.
දියනියද
පරාජය
බාර ගැනීමට
සූදානම්
නැත. බැණාද
ඵයේමය. කුසේ
සිටින දරුවා
ගැන ඔවුන්ට
තිනවිටක්
නැත.

"තමුසෙ
ගෙ නංගි
නටපු
හාඩගම්
මං දන්නෙ
නෑ
කියලා
තිබුණද?
උඹ අරන්
ආවනේ
ලොකු
කඳු
මල්ලක්
උඹලගේ
අම්මා
දුන්න
දේවල්
මක්කොම
දුන්නෙ
අරකිට
නේ"
බැණා
පරම්පරාව
ට ම
සාප
කරයි.
දියනියගේ
බැණාගේ
පරම්පරාවට
මියැලී
යයි.
පහත
මාලගේ
පර්ගණකය
මතට
මත්
වී
සිටින
මුහුදුරා
මේ
සටන
ඇසුනත්
ඔහු
සිටින්නේ
වෙන
ලෝකයක
ය.
ඔහු
රොබෝවරු
සමඟ
විභල
සටනකි.
උඩුමතලේ
සිදු
වන්නේ
එහිම
කොටසක්
යැයි
ඔහු
සිතනවා
විය
නැකි
ය.
ලැව්
තින්තට
අසු
වී
මනා
විභාග්ගරයක්
සේම
දැවෙන
තම
හදවලින්
ගින්න
ඇසට
දරා
ගත
නොහැකි
ය.

ඇ
පඩිපෙළේ
අත්වාරුව
ගිනිමින්
හතිකට
උඩු
මහලට
ගොඩවන්නේ
ගිනේ
ගින්නද
සමගින්
පිටවෙන
දුක්
කඳුළු
ගංගාව
හිවා
ගන්නට
බැර
නිසා
ය.

"උඹලා
මේවා
පෙන්වන්නද
මාව
මමගෙට
එක්කත්
ආවේ?
අහේ
මට
මේවා
තවත්
බලන්
ඉන්න
බැහැ.
මාව
ඇරඳපලලා"
කමලාවිහි
නාමිනේ
කෑ
ගසමින්
අඩයි.

කෙතරම්
රණ්ඩු
වුවත්
ඊළඟ
දිනයේ
දෙන්නා
කිරි
පැණි
ය.
කුරුල්
පේඳුවක්
වාහේ
ය.
තිවසින්
එලියට
බිසින්-
ගේ
මුහුදු
සිප
ගෙන
ය.
එරැකි
වෙලාවට
කමලාවිහි
නාමිනේගේ
සිතට
සිතින්
ලැජ්ජාවක්
මේදු
වෙයි.
ඇ
අහක
බලාගෙන
එය
මහ
හරින්නේ
නොදැකි
ගාහට
ය.
එහෙත්
ඇගේ
සිත
සතුටින්
පිරි
ඇත.
'දරුවෝ
සතුටින්
ඉන්න
නම්
දෙමව්පියන්ට
කොවිටර්
සතුටක්ද?'
ඇ
කොඳුරයි.

ඒත්
මේ
භාවකාලික
නැවතුම්
පොල
අත
හැර
යන්නට
ඇගේ
සිත
බල
කරයි.
දිනක්
කමලාවිහි
නාමිනේ
මේ
බව
වාන්දුනිට
කිව්වේ
ව්‍යංගයෙකි.

'අහේ
ලොකු
දුටුවේ.
මටත්
දැන්
ඉස්සර
වගේ
මහත්තිය
වෙන්න
බැහැ.
අහක
මං
හිටියා
කියලා
උඹලට
ඇති
සෙයකකුත්
නැහැ.
අහක
පොඩි
දුටුවේ
පොඩි
එකාගේ
මුහුණ
බලන්නන්
ආයයි.
මට
ආපසු
යන්න
ඇත්තම'
'මම
නර්සියා
නෝමල්ල
වියසක
එවුනේ
කැන
කුණු
දෙන
හෙව්
අම්මට
මෙතෙම
වගන්න
ගන්න.
මේ
වගේ
පොහොටත්
අම්මාගේ
උදව්ක්
නැත්තම්
ඇති
වැඩේ
මොකක්ද?
මට
බැහැ
අම්මා
කියන
කියන
පදේට
නටන්න.'
ඇය
කේතියගේ
බෙරගත්
දෙයි.

මේ
සියළු
දුකක්
දෝනෙස්සගේ
මැද
කමලාවිහි
නාමිනේ
ජීවිතයේ
අවසාන
කාලය
ගෙවා
දමයි.
බොහෝ
විට
හවස්
භාමයේ
ගෙදර
කිසිවක්
නැත්තම්
ඇ
උඩු
මහලට
ගොස්
සැදැවලයේ
ඇති
බැකුමේ
වාඩි
වී
ඇත
අහසේ
වලාකුළු
සමඟ
සිත
පා
කරමින්
භාවනා
කරයි.
අවට
ඇති
බාහිර
සැදු
තිශ්චරල
ලී
සැකිලි
මුහුණ
ජීවිතයේ
ඇට
සැකිලි
බවට
පෙදැමුමින්
අතිශය
දුකිනිය
සිති
කර
ගනියි.
ඇදුර
වැටී
එද්දී
ඇත
අහසේ
විකෙන්
වික
මේදු
වෙන
පුත්
පොහෝන්
සද
ඇගේ
නෙතට
දිස්
වෙයි.
එය
දිස්තිමත්ය.
වලාකුළු
අතරින්
මතු
වෙමින්
පුත්
සද
කමලාවිහි
නාමිනේගේ
සිත
ආලෝකමත්
කරයි.

'අදත්
පෝය
දවසක්'
පන්සලකට
ගිය
කාලයක්
මහක
නැහැ.

ඇ
සද
දෙය
බලාගෙන
සිතින්
හකින්
ගාථාවක්
කියවයි.
මැරැපයි
කුරුල්ලෙක්
සද
වියාගෙන
වේගයෙන්
තටු
සැලවේ
කුඩා
දරුවෙකු
අඩන්නාක්
මෙන්
කිය
ගයාගෙනය.
එයින්
ඇගේ
දැනගැන
බිදුණි.

'වාන්දුනි
පොඩි
කාලේ
කෑ
ගහලා
අඩන
කොට
ඇයට
නලවගන්න
මේ
සද
මට
කොවිටර්
උදව්
කළාද?
ඇ
මට
භාවනා
කරන්න
දීර්
දෙන්නෙත්
ඒ
සදැමයි.
මගේ
ළඟ
තනියට
ඉන්නේ
ඒ
සදැමයි.'

'කුඩා
දරුවෙක්
සද
මැදින්
බැස
තමා
දෙසට
එන
හැටි
අපට
මැටි
පෙනෙයි.
සදෙත්
බැස
ගත්
සිතින්තා
පා
වී
එන්නේ
තමාගේ
උකුටය.
සියලු
බිණ
භාවනා
ගාථා
අමතකව
ගොස්
ඇගේ
මුවින්
නැලවිලි
ගියක්
පිටවෙයි.
කිරි
සුඵදුක්
ගලා
වින්
සිත
කුල්මත්
කරයි.

'කමක්
නැහැ.
මේ
පොඩි
එකාගේ
මුහුණ
බලලම
යනවා.'
නෙත්
අත
රැඳී
කළුල්
බිදු
පියලමින්
ඇ
පහලට
බැස්සේ
ඉතිරි
වැඩි
කොටස
අතවර
කර
තින්දු
යන්නට
ය.

සිසිර දියානායක

මෙන්න
මෙහෙම
ලියලා
තියෙන්නා.
"අම්මාගේ
හැට්ට
පනරොම"
පන්තර
කැලි
වලින්
කපපු
පනරොම්
කැලි
අමුණාලා
තිබුණා
හැට්ට
කට්ටයි
අර
දිලිනුණේ.
ඒ
කවරේටයි
අපි
විස්කෝකු
පෙට්ටිය
දාගෙන
ගිනින්
තිබුණො....."

"අම්මා
නම්
දෙතනේ
කිරි
පොවා
වී
අප්පා
නම්
දරු
හුරුනල්
බලා
වී
අක්කා
නම්
රන්
තැටියේ
කවා
වී
අයිසා
නම්
පොල්
ඉරටෙන්
තලා
වී"

දෙදෙනාම
තිනාව
මොහොතකට
නතර
වුණේ
පන්
මහකයෙත්
කළ
ඒ
කවි
ගායනයෙන්.
දෙන්නාටම
ගේ
දොර
ගම්බිම්
මතක්
වෙලා.
හරියට
කසාය
බිජු
ගොඵවෝ
දෙන්නෙක්
වගේ.
"කොහෙන්ද
මික
පාඩම්
කර
ගත්තේ
?"
පින්
පන්තෙත්
ඇතුළුවා.
මං
මේ
දවස්වල
කියවන්නේ
කිත්තිර්
අළුත්ගේ
මහත්තය
ජන
කවි
එක්
කරලා
කරපු

පොළකම
රකින
ගමන්
"අ"
යන්නෙන්
පටන්
අරගෙන
මේ
විදියට
පද
බැන්දේ
අපේ
එදා
කාලේ
ගිටපු
මතුන්
මින්තො.
තමන්ගේ
නමක්
ගමක්වත්
නොලිව්වට
මේ
දේවල්
කලේ
මනා
පණ්ඩිත
නොල්ලන්ම
නෙවෙයි.
අතිංසක
ගැමියෝ."
පින්සල
ආයෙත්
පාලව
බිත්දා.

අප්පගෙ
සෙහේ
අකලට
වනිනවා
වගේ
අම්මගෙ
සෙහේ
උල්පත
ගලනවා
වගේ
නෑයන්
සෙහේ
යවුලෙන්
අතිනවා
වගේ
වැයම්
මිසක
නෑයන්
මොට
ද
කලියුගේ

අප්පවිචි
අපේ
අපේ
ගේ
දොර
කිතුල
වගේ
අපෙ
අම්මා
ඒ
කිතුලේ
පැණි
වාගේ
අපෙ
අක්කා
ඒ
කිතුලේ
මල
වාගේ
පර
අම්මා
මාඋස්සා
කොළ
වාගේ

අන්තිමට
පනර
වදින්නේ
කොහේවත්
ඉන්නා
කුඩම්මා
කෙහෙකුට
වගෙයි.

කුකුලා
නැති
ගෙදර
ඒලි
වෙනවා
නොදැනේ
හරකා
නැති
ගෙදර
රැ
වෙනවා
නොදැනේ
බල්ලා
නැති
ගෙදර
නොරු
එනවා
නොදැනේ
අම්මා
නැති
ගෙදර
පණා
යනවා
නොදැනේ

ගොඩවන්න
www.ketapathpawra.com
www.sannasa.net
www.thisara.com